

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

25 martie 2021 *

„Trimitere preliminară – Drept aplicabil – Regulamentul (CE) nr. 864/2007 și Regulamentul (CE) nr. 593/2008 – Domeniu de aplicare *ratione temporis* – Necompetența Curții – Articolul 94 din Regulamentul de procedură al Curții – Cooperare judiciară în materie civilă – Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 – Articolul 1 alineatul (1) – Domeniu de aplicare material – Noțiunea de «materie civilă și comercială» – Articolul 7 punctul 1 – Noțiunile de «materie contractuală» și de «prestare de servicii» – Articolul 24 punctul 1 – Noțiunea de «închiriere a unor imobile» – Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 – Notificarea sau comunicarea actelor judiciare și extrajudiciare – Notari care acționează în cadrul procedurilor de executare silită – Procedură de recuperare a creanței aferente unui tichet zilnic de parcare pentru un vehicul pe un loc de parcare situat pe un drum public”

În cauza C-307/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Visoki trgovački sud (Curtea Comercială de Apel, Croația), prin decizia din 26 martie 2019, primită de Curte la 11 aprilie 2019, în procedura

Obala i lučice d.o.o.

împotriva

NLB Leasing d.o.o.,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, domnul L. Bay Larsen, doamna C. Toader (raportoare) și domnii M. Safjan și N. Jääskinen, judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Obala i lučice d.o.o., de M. Kuzmanović, odvetnik;
- pentru guvernul croat, de G. Vidović Mesarek, în calitate de agent;
- pentru guvernul german, de J. Möller, R. Kanitz, M. Hellmann și E. Lankenau, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: croata.

- pentru guvernul sloven, de J. Morela, în calitate de agent;
 - pentru Comisia Europeană, de M. Wilderspin și M. Mataija, în calitate de agenți,
- după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 26 noiembrie 2020,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 56 TFUE, a articolului 4 alineatul (1), a articolului 10 alineatul (1), a articolului 11 alineatul (1) și a articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale („Roma II”), (JO 2007, L 199, p. 40, denumit în continuare „Regulamentul Roma II”), a Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor”) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului (JO 2007, L 324, p. 79), a articolului 4 alineatul (1) literele (b) și (c) și alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) (JO 2008, L 177, p. 6, rectificare în JO 2009, L 309, p. 87, denumit în continuare „Regulamentul Roma I”), precum și a articolului 7 punctele 1 și 2 și a articolului 24 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Obala i lučice d.o.o. (denumită în continuare „Obala”), societate cu sediul în Croația, pe de parte, și NLB Leasing d.o.o., societate cu sediul în Slovenia, pe de altă parte, în legătură cu o cerere de recuperare a unei taxe de parcare pe un loc de parcare marcat, situat pe un drum public.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Regulamentul Roma II

- 3 Articolul 31 din Regulamentul Roma II, intitulat „Aplicarea în timp”, prevede:

„Prezentul regulament se aplică faptelor cauzatoare de prejudicii care au loc ulterior intrării sale în vigoare.”

Regulamentul nr. 1393/2007

- 4 Articolul 1 din Regulamentul nr. 1393/2007, intitulat „Domeniul de aplicare”, prevede la alineatul (1):

„Prezentul regulament se aplică în materie civilă sau comercială în cazul în care un act judiciar sau extrajudiciar trebuie să fie transmis dintr-un stat membru în altul pentru a fi notificat sau comunicat. Acesta nu se aplică, în special, în materie fiscală, vamală sau administrativă, nici în ceea ce privește răspunderea statului privind acte sau omisiuni în cadrul exercitării autorității publice (*acta iure imperii*).”

- 5 Potrivit articolului 14 din acest regulament, intitulat „Notificarea sau comunicarea prin intermediul serviciilor de curierat”:

„Fiecare stat membru este liber să efectueze notificarea sau comunicarea actelor [judiciare] direct prin intermediul serviciilor de curierat persoanelor având reședința într-un alt stat membru, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire sau echivalentul acesteia.”

- 6 Articolul 16 din regulamentul menționat, intitulat „Transmiterea”, prevede:

„Actele extrajudiciare pot fi transmise în vederea notificării sau a comunicării în alt stat membru în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament.”

- 7 Regulamentul nr. 1393/2007, în vigoare la data faptelor din litigiul principal, a fost abrogat de Regulamentul (UE) 2020/1784 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2020 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (notificarea sau comunicarea actelor) (JO 2020, L 405, p. 40).

Regulamentul Roma I

- 8 Potrivit articolului 28 din Regulamentul Roma I, intitulat „Aplicarea în timp”:

„Prezentul regulament se aplică contractelor încheiate începând cu 17 decembrie 2009.”

Regulamentul nr. 1215/2012

- 9 Considerentele (10) și (15) ale Regulamentului nr. 1215/2012 au următorul cuprins:

„(10) Domeniul de aplicare al prezentului regulament ar trebui să includă toate principalele aspecte de drept civil și comercial, cu excepția anumitor aspecte bine definite [...]

[...]

(15) Normele de competență ar trebui să prezinte un mare grad de previzibilitate și să se întemeieze pe principiul conform căruia competența este determinată, în general, de domiciliul pârâtului. Astfel, competența ar trebui să fie întotdeauna determinată pe baza acestui criteriu, cu excepția câtorva situații bine definite în care materia litigiului sau autonomia părților justifică un alt punct de legătură. În cazul persoanelor juridice, domiciliul trebuie să fie definit în mod independent, în vederea ameliorării transparenței normelor comune și a evitării conflictelor de competență.”

- 10 Articolul 1 alineatul (1) din acest regulament prevede:

„Prezentul regulament se aplică în materie civilă și comercială, indiferent de natura instanței. Acesta nu se aplică, în special, în materie fiscală, vamală sau administrativă și nici răspunderii statului pentru actele sau omisiunile sale în exercitarea autorității publice (*acta jure imperii*).”

- 11 Articolul 4 alineatul (1) din regulamentul menționat prevede:

„Sub rezerva dispozițiilor prezentului regulament, persoanele domiciliate pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea lor, în fața instanțelor respectivului stat membru.”

12 Potrivit articolului 7 punctele 1 și 2 din același regulament:

„O persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționată în justiție într-un alt stat membru:

1. (a) în materie contractuală, în fața instanțelor de la locul de executare a obligației în cauză;;
 - (b) în sensul aplicării prezentei dispoziții și în absența vreunei convenții contrare, locul de executare a obligației în cauză este:
 - în cazul vânzării de mărfuri, locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie livrate mărfurile;
 - în cazul prestării de servicii, locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile;;
 - (c) în cazul în care nu se aplică litera (b), se aplică litera (a);
2. în materie delictuală și cvasidelictuală, în fața instanțelor de la locul unde s-a produs sau riscă să se producă fapta prejudiciabilă.”

13 Articolul 24 din Regulamentul nr. 1215/2012 prevede:

„Următoarele instanțe dintr-un stat membru au competență exclusivă, indiferent de domiciliul părților:

1. în materie de drepturi reale imobiliare sau de închiriere a unor imobile, instanțele din statul membru pe teritoriul căruia este situat imobilul.

[...]”

Dreptul croat

Legea privind executarea silită

14 Articolul 1 din Ovršni zakon (Legea privind executarea silită) (*Narodne novine*, br. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 și 73/17) abilitază notarii să efectueze recuperarea silită a creanțelor în temeiul unui „înscris constatator al creanței”, prin emiterea unei ordonanțe de executare care constituie titlu executoriu, fără acordul expres al debitorului.

Legea privind siguranța rutieră

15 Articolul 1 din Zakon o sigurnosti prometa na cestama (Legea privind siguranța rutieră) (*Narodne novine*, br. 67/08, 48/10 și 74/11) prevede că obiectul acestei legi constă în special în definirea principiilor fundamentale privind printre altele relațiile reciproce, comportamentul utilizatorilor și al altor persoane în cadrul circulației rutiere, condițiile esențiale pe care trebuie să le îndeplinească drumurile în materie de siguranță rutieră, regulile de circulație rutieră, sistemul de semnalizare rutieră și indicațiile date de agenții abilitați să asigure respectarea acestor reguli.

16 Potrivit articolului 5 din această lege:

„(1) Autoritățile locale și regionale autonome reglementează, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi, cu autorizarea prealabilă a ministerului afacerilor interne, circulația pe teritoriul lor, în special:

[...]

6. zonele și modalitățile de parcare, interdicțiile de parcare, precum și zonele de parcare limitată, [...]"

Decizia privind parcare în orașul Zadar

17 Odluka o organizaciji i načinu naplate parkiranja u Gradu Zadru (Decizia privind organizarea și modalitatea de plată a parcării în orașul Zadar) (*Glasnik Grada Zadra*, br. 4/11), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „Decizia privind parcare în orașul Zadar”), stabilește organizarea și modalitatea de plată a parcării, precum și controlul parcării în parcările publice cu plată.

18 Articolul 2 din această decizie definește parcările publice ca fiind „spații publice pentru oprirea și parcare vehiculelor”.

19 Articolul 4 din decizia menționată prevede că parcările publice sunt indicate ca atare, în conformitate cu Legea privind siguranța rutieră.

20 În temeiul articolului 5 din aceeași decizie, marcarea parcărilor publice este efectuată de managerul parcării, sub controlul serviciului competent al administrației municipale.

21 Articolul 6 din Decizia privind parcare în orașul Zadar stabilește zilele și intervalele orare de plată a unei taxe de parcare.

22 Articolul 7 din această decizie prevede:

„Prin oprirea sau parcare vehiculului său într-o parcare publică, conducătorul sau proprietarul vehiculului încheie cu managerul parcării un contract de utilizare a parcării publice, cu utilizarea unui tichet zilnic de parcare [...], și acceptă condițiile generale ale contractului de parcare prevăzute de prezenta decizie.”

23 Potrivit articolului 9 din decizia menționată, tichetul zilnic, care este valabil 24 de ore de la emiterea sa, corespunde produsului dintre tariful orar de parcare într-o zonă determinată și numărul de ore de parcare cu plată din cursul unei perioade de parcare de 24 de ore.

24 Articolul 10 din aceeași decizie prevede că perceperea sumei aferente tichetului zilnic se efectuează prin plata ordinului de plată a tichetului zilnic în contul curent al managerului parcării sau prin plata tichetului zilnic la casieria managerului parcării.

25 Potrivit articolului 12 din Decizia privind parcare în orașul Zadar, utilizatorul parcării care a primit un tichet zilnic și un ordin de plată a acestui tichet este obligat să îl plătească într-un termen de opt zile de la data emiterii sale.

26 Articolul 13 din această decizie prevede că, dacă utilizatorul parcării nu plătește tichetul zilnic în termenul stabilit, acesta este obligat să plătească într-un termen suplimentar de opt zile, pe lângă cuantumul tichetului zilnic, și costurile reale și dobânzile moratorii legale care trebuie menționate în

ordinul de plată. Dacă utilizatorul parcării nu plătește tichetul zilnic, costurile reale și dobânzile moratorii legale în termenele stabilite, managerul parcării va iniția, în nume și pe cont propriu, o procedură judiciară împotriva acestui utilizator.

Litigiul principal, întrebările preliminare și procedura în fața Curții

- 27 La 20 februarie 2017, Obala, societate comercială înființată de orașul Zadar (Croatia) în scopul perceperii taxelor de parcare a vehiculelor pe drumurile publice, a inițiat la un notar care își desfășoară activitatea în Croatia, în temeiul unui înscris constatator al creanței, o procedură de executare silită împotriva NLB Leasing, privind recuperarea costurilor corespunzătoare tichetului zilnic de parcare a unui vehicul pe un loc de parcare marcat, situat pe un drum public în Zadar. Din cererea de decizie preliminară rezultă că a fost constatată prezența acestui vehicul pe un loc de parcare la 30 iunie 2012, ora 13.02, iar Obala solicită plata tichetului zilnic pentru o zi completă de parcare.
- 28 La 8 martie 2017, acest notar a emis o ordonanță de executare prin care a dispus ca NLB Leasing să plătească creanța solicitată, în cuantum de 84 de kuna croate (HRK) (aproximativ 11 euro), cu titlu de creanță principală reprezentând taxa zilnică de parcare, precum și sumele de 1 235 HRK (aproximativ 165 de euro) pentru cheltuielile efectuate în cadrul procedurii și de 506,25 HRK (aproximativ 67 de euro) cu titlu de cheltuieli previzibile privind procedura.
- 29 Pentru a comunica ordonanța de executare către NLB Leasing, notarul s-a întemeiat pe articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 și a expediat o scrisoare recomandată cu confirmare de primire.
- 30 NLB Leasing a contestat această ordonanță. Trgovački sud u Pazinu (Tribunalul Comercial din Pazin, Croatia) a anulat ordonanța menționată în măsura în care dispunea executarea silită, dar și-a declinat competența în ceea ce privește soluționarea contestației, transmitând cauza către Trgovački sud u Zadru (Tribunalul Comercial din Zadar, Croatia), care, la rândul său, și-a declinat competența și a sesizat instanța de trimitere cu acest conflict negativ de competență.
- 31 Instanța de trimitere solicită clarificări cu privire la mai multe aspecte ale litigiului principal, în special legalitatea comunicării prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire către intimată a unei ordonanțe de executare în cadrul unei proceduri de executare silită inițiate în fața unui notar în temeiul unui înscris constatator al creanței, calificarea raportului juridic existent între părțile din litigiul principal în scopul stabilirii competenței instanțelor croate de soluționare a acestui litigiu, precum și dreptul material aplicabil.
- 32 Această instanță ridică mai întâi problema dacă notarii, care nu sunt „instanțe” în sensul Regulamentului nr. 1215/2012, se pot întemeia pe dispozițiile Regulamentului nr. 1393/2007 pentru a efectua comunicarea ordonanțelor lor de executare în cadrul procedurilor de executare silită în temeiul unui înscris constatator al creanței și dacă în cadrul unui litigiu precum cel în discuție în litigiul principal instanța poate efectua notificarea sau comunicarea către părți a actelor de executare în temeiul Regulamentului nr. 1393/2007.
- 33 Instanța de trimitere ridică în continuare problema conținutului noțiunii de „materie civilă și comercială”, în sensul articolului 1 din Regulamentul nr. 1215/2012, pentru a stabili dacă litigiul referitor la perceperea unui tichet zilnic de parcare pe un loc de parcare marcat, situat pe un drum public, este de competența sa.
- 34 În această privință, ea susține că, în temeiul articolului 5 alineatul (1) punctul 6 din Legea privind siguranța rutieră și al normelor privind realizarea activităților municipale, autoritățile locale adoptă decizii referitoare la zonele de parcare și își delegă prerogativele de putere publică unor întreprinderi comerciale municipale înființate pentru perceperea taxelor de parcare.

- 35 În speță, Decizia privind parcare în orașul Zadar stabilește printre altele zonele de parcare, precum și perioada în care se efectuează perceperea taxelor de parcare pe un drum public, tariful tichetului orar, precum și tariful tichetului zilnic de parcare dacă prezența unui vehicul pentru care tichetul orar de parcare nu a fost achitat sau a expirat este constatată într-o zonă de parcare publică.
- 36 Potrivit instanței de trimitere, obligația de a plăti tichetul zilnic de parcare este stabilită în mod unilateral și are caracter sancționator, putând fi considerată o sancțiune dacă taxa de parcare nu a fost achitată în mod voluntar în prealabil potrivit tarifului orar sau dacă durata pentru care a fost plătită a expirat.
- 37 În opinia acestei instanțe, există o diferență între, pe de o parte, parcare în zone închise, în care utilizatorii iau un tichet care dovedește ora de intrare în aceste zone și achită taxele de parcare la ora de plecare din zonele menționate, care ar ține de un contract clasic de drept civil și, așadar, de materia civilă, și, pe de altă parte, parcare în discuție în litigiul principal, pentru care taxa a fost achitată în prealabil pentru o durată determinată, a cărei depășire implică plata unui tichet zilnic cu caracter sancționator.
- 38 În plus, în ipoteza în care litigiul principal ar intra în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012, instanța de trimitere ridică problema normelor de competență aplicabile în conformitate cu dispozițiile acestui regulament.
- 39 În această privință, instanța menționată arată că, potrivit jurisprudenței instanțelor croate, se consideră în general că un contract de parcare este încheiat din momentul în care un vehicul este parcat pe un loc marcat situat pe un drum public. Totuși, s-ar pune problema dacă acest contract trebuie calificat drept contract de prestări de servicii sau drept contract de închiriere a unui imobil.
- 40 În opinia acestei instanțe, dacă un astfel de contract de parcare este calificat drept contract de prestări de servicii, ar putea exista o atingere adusă liberei prestări a serviciilor, prevăzută la articolul 56 TFUE. Pe de altă parte, competența instanțelor croate s-ar putea întemeia pe articolul 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012. Totuși, având în vedere jurisprudența Curții, în special Hotărârea din 23 aprilie 2009, Falco Privatstiftung și Rabitsch (C-533/07, EU:C:2009:257), instanța de trimitere ridică problema dacă activitatea desfășurată de Obala, care constă în speță numai în marcarea locului de parcare și în perceperea taxelor de parcare, este suficientă pentru a fi calificată drept „serviciu”, în sensul acestei jurisprudențe.
- 41 În ceea ce privește eventuala calificare a contractului de parcare drept contract de închiriere a unui imobil, în sensul articolului 24 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012, instanța de trimitere susține că, spre deosebire de contractul de închiriere a unui imobil de drept comun, pentru care este impusă forma scrisă sub sancțiunea nulității, contractul de parcare nu este încheiat în scris. În plus, nu ar exista un drept de gaj legal asupra vehiculelor parcate. În schimb, s-ar putea susține că este ocupat un spațiu determinat al unui bun imobil, astfel încât ar exista o anumită asemănare între contractul de parcare și contractul de închiriere a unui imobil.
- 42 Pe de altă parte, instanța de trimitere invocă ipoteza în care parcare pe un drum public nu ar avea o natură contractuală și se întreabă dacă se poate considera că, întrucât utilizatorul locului de parcare nu a cumpărat un tichet orar, răspunderea sa ar putea fi de natură delictuală sau cvasidelictuală, în sensul articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012.
- 43 În sfârșit, această instanță ridică problema legii aplicabile. Astfel, ea arată că, în speță, parcare a avut loc la 30 iunie 2012, și anume înainte de data aderării Republicii Croația la Uniunea Europeană, și ridică, prin urmare, problema, având în vedere jurisprudența Curții privind contractele încheiate înainte de această dată de aderare, în special Ordonanța din 5 noiembrie 2014, VG Vodoopskrba

(C-254/14, nepublicată, EU:C:2014:2354), precum și Hotărârea din 14 februarie 2019, Milivojević (C-630/17, EU:C:2019:123), dacă dispozițiile Regulamentelor Roma I și Roma II sunt aplicabile în litigiul principal.

44 În aceste condiții, Visoki trgovački sud (Curtea Comercială de Apel, Croația) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „1) Notarii sunt autorizați să realizeze notificarea sau comunicarea actelor în conformitate cu Regulamentul [nr. 1393/2007], atunci când notifică decizii emise în cauze în care nu este aplicabil Regulamentul nr. 1215/2012, având în vedere că în Croația notarii, atunci când acționează în cadrul competențelor care le sunt conferite de dreptul național în procedurile de executare silită în temeiul unui «înscris constatator al creanței», nu se încadrează în sfera noțiunii de «instanță» în sensul acestui din urmă regulament? Cu alte cuvinte, având în vedere că notarii nu se încadrează în sfera noțiunii de «instanță», la care face referire Regulamentul nr. 1215/2012, aceștia, atunci când acționează în cadrul competențelor care le sunt conferite de dreptul național în procedurile de executare silită în temeiul unui «înscris constatator al creanței», au posibilitatea să aplice normele privind notificarea sau comunicarea actelor, stabilite de Regulamentul [...] nr. 1393/2007?
- 2) Parcarea stradală și pe drumul public, atunci când dreptul de a percepe o taxă de parcare este prevăzut de Legea privind siguranța rutieră și de normele privind realizarea activităților municipale cu titlu de activități specifice autorităților publice, poate fi considerată ca ținând de materia civilă în sensul [Regulamentului nr. 1215/2012], care reglementează aspectele privind competența instanțelor, precum și recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, în special având în vedere că, atunci când se constată prezența unui vehicul care nu deține tichet de parcare sau cu un tichet de parcare nevalid, vehiculul respectiv este supus imediat obligației de a plăti un tichet zilnic, ca și cum ar fi fost parcat întreaga zi, indiferent de durata exactă a utilizării locului de parcare, astfel încât perceperea sumei aferente tichetului zilnic are caracter sancționator, precizându-se că, în anumite state membre, parcarea respectivă este considerată o încălcare a normelor de circulație?
- 3) În litigiile judiciare menționate anterior, referitoare la parcarea stradală și pe drumul public, atunci când dreptul de a percepe o taxă de parcare este prevăzut de Legea privind siguranța rutieră și de normele privind realizarea activităților municipale cu titlu de activități specifice autorităților publice, instanțele au posibilitatea să realizeze notificarea sau comunicarea unui act către părți într-un alt stat membru, în conformitate cu Regulamentul [nr. 1393/2007]?

În cazul în care, pe baza întrebărilor preliminare menționate anterior, se constată că acest tip de parcare ține de materia civilă, se adresează următoarele întrebări suplimentare:

- 4) În prezenta cauză este aplicabilă prezumția potrivit căreia se încheie un contract pentru respectiva parcare stradală într-un loc identificat printr-un marcaj rutier orizontal și/sau vertical, cu alte cuvinte, se consideră că prin intermediul parcării se încheie un contract și că, în cazul în care nu se achită prețul conform tarifului orar de parcare, trebuie să se plătească tichetul zilnic. Prin urmare, se adresează întrebarea dacă această prezumție privind încheierea unui contract pentru parcarea respectivă și consimțământul privind plata prețului tichetului zilnic, atunci când tichetul nu se achiziționează conform tarifului orar de parcare sau când expiră durata tichetului cumpărat, sunt contrare dispozițiilor fundamentale în materia prestării de servicii, prevăzute la articolul 56 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și de celelalte dispoziții ale acquis-ului Uniunii [...].
- 5) Parcarea din prezenta cauză a avut loc în Zadar și, prin urmare, există o legătură între contractul respectiv și instanțele croate, însă parcarea menționată reprezintă un «serviciu» în sensul articolului 7 [punctul 1] din Regulamentul [...] nr. 1215/2012, având în vedere că noțiunea de serviciu implică faptul că partea care îl prestează realizează o activitate determinată, cu alte

cuvinte, realizează activitatea respectivă în schimbul unei remunerații, și, prin urmare, se adresează întrebarea dacă activitatea apelantei este suficientă pentru a putea fi considerată drept serviciu. În cazul în care nu există o competență specială a instanțelor croate în temeiul articolului 7 [punctul 1] din Regulamentul [...] nr. 1215/2012, instanța de la domiciliul intimetei ar fi competentă să soluționeze procedura?

- 6) Parcarea stradală și pe drumul public, atunci când dreptul de a percepe o taxă de parcare este stabilit prin Legea privind siguranța rutieră și prin normele privind realizarea activităților municipale cu titlu de activități specifice autorităților publice, iar taxa se percepe numai într-o anumită perioadă a zilei, poate fi considerată drept contract de închiriere a unui imobil, în sensul articolului 24 [punctul 1] din Regulamentul [...] nr. 1215/2012?
- 7) În cazul în care în prezenta cauză nu s-ar putea aplica prezumția menționată anterior, potrivit căreia parcarea respectivă a implicat încheierea unui contract (a patra întrebare preliminară), acest tip de parcare, în privința căruia competența în materie de percepere a taxei de parcare rezultă din Legea privind siguranța rutieră și care presupune plata tichetului zilnic în cazul în care nu se plătește în prealabil pentru fiecare oră de utilizare a locului de parcare sau dacă durata pentru care s-a plătit a expirat, poate fi considerat ca intrând în sfera noțiunii de materie delictuală sau cvasidelictuală în sensul articolului 7 [punctul 2] din [Regulamentul [...] nr. 1215/2012?
- 8) În prezenta cauză, parcarea a avut loc înaintea aderării Republicii Croația la [Uniune], mai precis la 30 iunie 2012, ora 13.02. Prin urmare, se adresează întrebarea dacă în prezenta cauză sunt aplicabile regulamentele privind legea aplicabilă, și anume Regulamentul [Roma I] sau Regulamentul [Roma II], având în vedere valabilitatea lor temporală.

În cazul în care Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să răspundă cu privire la aplicarea dreptului material, se adresează următoarea întrebare:

- 9) Prezumția privind încheierea unui contract pentru parcarea respectivă și consimțământul la plata prețului tichetului zilnic atunci când nu se achiziționează tichetul conform tarifului orar de parcare sau când expiră durata pentru care acesta a fost cumpărat sunt contrare dispozițiilor fundamentale în materia prestării de servicii, prevăzute la articolul 56 din Tratatul privind funcționarea Uniunii [...], și celorlalte dispoziții ale acquis-ului Uniunii, indiferent dacă proprietarul autovehiculului este o persoană fizică sau juridică? Cu alte cuvinte, în ceea ce privește determinarea dreptului material, se pot aplica dispozițiile articolului 4 din Regulamentul [Roma I] în prezenta cauză (având în vedere că dosarul nu conține nicio dovadă din care să reiasă că părțile au ajuns la un acord privind legea aplicabilă)?
 - Dacă se consideră că este vorba despre un contract, în prezenta cauză ar fi vorba despre un contract de prestări servicii, cu alte cuvinte, contractul de parcare respectiv poate fi considerat un serviciu în sensul articolului 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul [Roma I]?
 - Cu titlu subsidiar, s-ar putea considera că parcarea respectivă reprezintă un contract de locațiune în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul [Roma I]?
 - Cu titlu subsidiar, dacă în privința parcării respective sunt aplicabile dispozițiile articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul [Roma I], se ridică problema care este prestația caracteristică în prezenta cauză, având în vedere că apelanta, în esență, doar marchează suprafața străzii destinată parcării și procedează la perceperea contravalorii tichetului de parcare, în timp ce intimata staționează și plătește parcarea. Astfel, dacă s-ar considera că prestația caracteristică este cea realizată de apelantă, s-ar aplica dreptul croat, însă dacă prestația respectivă ar fi cea a intimetei, s-ar aplica dreptul sloven. Cu toate acestea, având în vedere că dreptul de a percepe o

taxă de parcare este reglementat în acest caz de legislația croată, cu care contractul are, așadar, o legătură mai strânsă, în prezenta cauză se pot aplica totuși, suplimentar, dispozițiile articolului 4 alineatul [(3)] din Regulamentul [Roma I]?

- Dacă se consideră că este vorba despre o obligație necontractuală în sensul Regulamentului [Roma II], obligația necontractuală respectivă ar putea fi considerată drept prejudiciu, astfel încât dreptul aplicabil s-ar determina în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din [acest regulament]?
- Cu titlu subsidiar, tipul de parcare respectiv ar putea fi considerat drept o îmbogățire fără justă cauză, astfel încât legea aplicabilă s-ar determina în conformitate cu articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul [Roma II]?
- Cu titlu subsidiar, tipul de parcare respectiv ar putea fi considerat drept *negotiorum gestio* (gestiune de afaceri), astfel încât legea aplicabilă s-ar determina în conformitate cu articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul [Roma II]?
- Cu titlu subsidiar, tipul de parcare respectiv ar putea fi considerat ca angajând o răspundere a intimatedei pentru culpa *in contrahendo*, astfel încât legea aplicabilă s-ar determina în conformitate cu articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul [Roma II]?”

45 Ca urmare a riscurilor sanitare legate de pandemia de coronavirus, Camera întâi a Curții a hotărât, prin decizia din 22 aprilie 2020, să se pronunțe fără a organiza ședința de audiere a pledoariilor care fusese prevăzută inițial în prezenta cauză și a adresat părților și persoanelor interesate vizate la articolul 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene mai multe întrebări în vederea unor răspunsuri scrise, la care au răspuns Obala, guvernele croat și sloven, precum și Comisia.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la admisibilitatea primei, a celei de a treia și a celei de a patra întrebări, precum și a primei părți a celei de a noua întrebări

- 46 Obala și guvernul croat invocă inadmisibilitatea cererii de decizie preliminară pentru motivul că, în esență, instanța de trimitere nu a prezentat în mod suficient justificările care au determinat-o să adreseze întrebările preliminare sau relevanța pentru litigiul principal a unui eventual răspuns al Curții la întrebări pe care acestea le apreciază a fi de natură factuală. În plus, potrivit Obala, s-ar putea considera că în speță nu există un litigiu, în măsura în care, în conformitate cu normele procedurale naționale, prima instanță sesizată cu litigiul principal ar fi trebuit să respingă contestația îndreptată împotriva ordonanței de executare emise în temeiul unui înscris constatator al creanței pentru motivul că această opoziție nu numai că era redactată de o persoană care nu era abilitată să reprezinte debitorul urmărit în cadrul procedurii de executare, ci și în altă limbă decât limba croată.
- 47 Potrivit Comisiei, instanța de trimitere este chemată să statueze în cadrul unei proceduri care privește doar un conflict de competențe între două instanțe. Prin urmare, aceasta este investită numai cu soluționarea aspectului care dintre cele două instanțe în cauză este competentă din punct de vedere teritorial. În consecință, în opinia acestei instituții, numai întrebările referitoare la interpretarea Regulamentului nr. 1215/2012 sunt pertinente pentru soluționarea acestui conflict de competențe. Celelalte întrebări, privind notificarea sau comunicarea actelor și determinarea legii aplicabile, nu ar avea nicio legătură cu obiectul litigiului principal și, prin urmare, ar fi inadmisibile.

- 48 În această privință trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub răspunderea sa și a cărei exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de relevanță. Curtea nu poate refuza să se pronunțe asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională, în sensul articolului 267 TFUE, decât atunci când, în special, cerințele privind conținutul cererii de decizie preliminară care figurează la articolul 94 din Regulamentul de procedură al Curții nu sunt respectate sau atunci când este evident că interpretarea sau aprecierea validității unei norme de drept al Uniunii, solicitată de instanța națională, nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal ori atunci când problema este de natură ipotetică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iulie 2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, punctul 19, și Hotărârea din 3 septembrie 2020, Supreme Site Services și alții, C-186/19, EU:C:2020:638, punctul 42, precum și jurisprudența citată).
- 49 Rezultă de asemenea dintr-o jurisprudență constantă că necesitatea de a ajunge la o interpretare a dreptului Uniunii care să îi fie utilă instanței naționale impune definirea de către aceasta din urmă a cadrului factual și normativ în care se încadrează întrebările adresate sau cel puțin explicarea ipotezelor de fapt pe care se întemeiază aceste întrebări. În plus, decizia de trimitere trebuie să indice motivele exacte care au determinat instanța națională să ridice problema interpretării dreptului Uniunii și să considere necesar să adreseze Curții o întrebare preliminară (Hotărârea din 1 octombrie 2020, Elme Messer Metalurgs, C-743/18, EU:C:2020:767, punctul 41 și jurisprudența citată).
- 50 Aceste cerințe privind conținutul unei cereri de decizie preliminară figurează explicit la articolul 94 din Regulamentul de procedură, pe care instanța de trimitere este obligată să îl respecte în cadrul cooperării instituite la articolul 267 TFUE. Ele sunt de asemenea amintite în Recomandările Curții de Justiție a Uniunii Europene în atenția instanțelor naționale, referitoare la efectuarea trimiterilor preliminare (JO 2018, C 257, p. 1) (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 decembrie 2018, Rittinger și alții, C-492/17, EU:C:2018:1019, punctele 38 și 39).
- 51 În speță, este necesar să se constate că, în ceea ce privește interpretarea Regulamentului nr. 1393/2007, la care se referă prima și a treia întrebare, instanța de trimitere, sesizată în cadrul unui conflict negativ de competență, nu a indicat Curții, în conformitate cu ceea ce impune articolul 94 din Regulamentul de procedură, în ce mod depinde soluționarea litigiului principal de interpretarea acestui regulament. În special, astfel cum reiese din decizia de trimitere, intimata din litigiul principal a sesizat instanțele croate și a contestat ordonanța de executare care i-a fost comunicată.
- 52 În ceea ce privește a patra întrebare și prima parte a celei de a noua întrebări, instanța de trimitere nu furnizează mai multe explicații cu privire la motivele care au determinat-o să ridice problema compatibilității prezumției potrivit căreia un contract este încheiat ca urmare a parcurii pe un loc de parcare marcat, situat pe un drum public, cu dispozițiile referitoare la libera prestare a serviciilor prevăzute la articolul 56 TFUE sau cu privire la influența pe care ar putea-o avea în acest context împrejurarea că proprietarul vehiculului în cauză ar fi o persoană fizică sau juridică.
- 53 Rezultă că prima, a treia și a patra întrebare, precum și prima parte a celei de a noua întrebări sunt inadmisibile.

Cu privire la competența Curții de a răspunde la a opta întrebare și la a doua parte a celei de a noua întrebări

- 54 Prin intermediul celei de a opta întrebări și al celei de a doua părți a celei de a noua întrebări, care trebuie examinate în primul rând, instanța de trimitere ridică, în raport cu dispozițiile Regulamentului Roma I sau ale Regulamentului Roma II, problema stabilirii legii aplicabile unui raport juridic care ia

naștere ca urmare a parcării unui vehicul pe un loc de parcare marcat, situat pe un drum public, într-o situație în care parcarea menționată a avut loc înainte de aderarea statului membru în cauză la Uniune.

- 55 În această privință, articolul 2 din Actul privind condițiile de aderare a Republicii Croația, precum și adaptările la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice (JO 2012, L 112, p. 21) prevede că dispozițiile tratatelor originare și actele adoptate de instituții înainte de aderarea Republicii Croația sunt obligatorii pentru acest stat membru și se aplică în statul membru menționat numai de la data aderării sale, și anume 1 iulie 2013.
- 56 În ceea ce privește Regulamentul Roma I, reiese din jurisprudența Curții că, potrivit articolului 28 din acesta, aplicarea sa depinde de data încheierii contractului în cauză (a se vedea în acest sens Ordonanța din 13 ianuarie 2016, Raiffeisen Privatbank Liechtenstein, C-397/15, nepublicată, EU:C:2016:16, punctul 16).
- 57 În ceea ce privește Regulamentul Roma II, Curtea a statuat că, în conformitate cu articolul 31 din acesta, singurul moment care trebuie luat în considerare în ceea ce privește stabilirea domeniului de aplicare *ratione temporis* al acestui regulament este cel la care are loc faptul cauzator de prejudicii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 noiembrie 2011, Homawoo, C-412/10, EU:C:2011:747, punctul 36).
- 58 În speță, rezultă din cererea de decizie preliminară că parcarea vehiculului în discuție în litigiul principal a avut loc la 30 iunie 2012, și anume înaintea aderării Republicii Croația la Uniune. Rezultă că, *ratione temporis*, Regulamentele Roma I și Roma II nu sunt aplicabile, iar Curtea nu este competentă să răspundă la a opta întrebare și la a doua parte a celei de a noua întrebări.

Cu privire la a doua întrebare

- 59 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că intră sub incidența noțiunii de „materie civilă și comercială”, în sensul acestei dispoziții, o acțiune în recuperarea unei taxe aferente unui tichet zilnic de parcare pe un loc de parcare marcat și situat pe un drum public, inițiată de o societate care a fost mandatată de o autoritate locală pentru administrarea unor astfel de locuri de parcare.
- 60 În ceea ce privește noțiunea de „materie civilă și comercială”, care figurează la articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012, Curtea a statuat în repetate rânduri că, pentru a asigura, în măsura posibilului, egalitatea și uniformitatea drepturilor și a obligațiilor care decurg din acest regulament pentru statele membre și pentru persoanele interesate, noțiunea menționată nu trebuie interpretată ca reprezentând o simplă trimitere la dreptul intern al unui stat membru. Această noțiune trebuie considerată o noțiune autonomă, care trebuie interpretată prin referire, pe de o parte, la obiectivele și la sistemul regulamentului amintit și, pe de altă parte, la principiile generale care reies din ansamblul ordinelor juridice naționale (Hotărârea din 28 februarie 2019, Gradbeništvo Korana, C-579/17, EU:C:2019:162, punctul 46 și jurisprudența citată).
- 61 În plus, necesitatea asigurării bunei funcționări a pieței interne, precum și a evitării, în interesul funcționării armonioase a justiției, a pronunțării în statele membre a unor hotărâri ireconciliabile impun reținerea unei concepții largi a respectivei noțiuni de „materie civilă și comercială” (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 septembrie 2009, German Graphics Graphische Maschinen, C-292/08, EU:C:2009:544, punctele 22 și 23).

- 62 Pentru a determina dacă o acțiune în justiție intră sau nu sub incidența noțiunii de „materie civilă și comercială”, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 și, pe cale de consecință, în domeniul de aplicare al acestui regulament, trebuie să se identifice raportul juridic existent între părțile din litigiu și obiectul acestuia sau, alternativ, să se examineze temeiul și modalitățile de exercitare a acțiunii formulate (Hotărârea din 16 iulie 2020, Movic și alții, C-73/19, EU:C:2020:568, punctul 37, precum și jurisprudența citată).
- 63 Astfel, deși anumite litigii dintre o autoritate publică și o persoană de drept privat pot intra în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012 atunci când acțiunea în justiție privește acte îndeplinite *iure gestionis*, situația este diferită atunci când autoritatea publică acționează în exercitarea puterii publice (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 mai 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, punctul 33 și jurisprudența citată).
- 64 Astfel, manifestarea unor prerogative de putere publică de către una dintre părțile din litigiu ca urmare a exercitării de către aceasta a unor puteri exorbitante în raport cu normele aplicabile în relațiile dintre particulari exclude un asemenea litigiu din „materia civilă și comercială” în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 (Hotărârea din 3 septembrie 2020, Supreme Site Services și alții, C-186/19, EU:C:2020:638, punctul 57, precum și jurisprudența citată).
- 65 Pe de altă parte, finalitatea publică a anumitor activități nu constituie în sine un element suficient pentru a califica aceste activități ca fiind îndeplinite *iure imperii*, în măsura în care ele nu corespund exercitării unor puteri exorbitante în raport cu normele aplicabile în relațiile dintre particulari (Hotărârea din 3 septembrie 2020, Supreme Site Services și alții, C-186/19, EU:C:2020:638, punctul 66, precum și jurisprudența citată).
- 66 În speță, în ceea ce privește obiectul acțiunii principale, aceasta privește recuperarea unei creanțe care corespunde cuantumului tichetului zilnic de parcare pe un loc de parcare marcat, situat pe un drum public, însoțită de cheltuieli de procedură.
- 67 Astfel cum reiese din dosarul de care dispune Curtea, această acțiune, deși este exercitată de Obala în conformitate cu mandatul care i-a fost conferit printr-un act de putere publică, se bazează pe un raport juridic de drept privat în cadrul căruia părțile își asumă drepturi și obligații în conformitate cu condițiile generale ale contractului de parcare prevăzute de Decizia privind parcare în orașul Zadar, inclusiv în ceea ce privește obligația de plată fie a unui tichet orar, fie a unui tichet zilnic, precum și prețul acestor tichete. Un contract privind un tichet zilnic se consideră că a fost încheiat în lipsa plății tichetului orar.
- 68 Pe de altă parte, după cum reiese din răspunsurile scrise formulate de guvernul croat la întrebările transmise de Curte, obligația de a achita, în caz de neplată a unui tichet zilnic de parcare, costurile reale, precum și dobânzile moratorii legale se bazează pe Legea croată privind obligațiile, care prevede dreptul la o despăgubire integrală a creditorului.
- 69 Din informațiile care figurează în dosarul de care dispune Curtea reiese de asemenea că tichetul zilnic de parcare nu constituie sancționarea unei încălcări a normelor de circulație.
- 70 În ceea ce privește temeiul și modalitățile de exercitare a acțiunii principale, trebuie observat de asemenea că Obala urmărește să obțină recuperarea taxei de parcare potrivit normelor de drept comun, aceasta inițiind, în conformitate cu Legea privind executarea silită, o procedură inițială în fața unui notar, care este urmată de o procedură în fața unei instanțe, după ce debitorul urmărit în cadrul procedurii de executare a contestat ordonanța de executare emisă de notarul menționat.
- 71 În plus, similar situației în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 9 martie 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), prin eliberarea tichetului zilnic de parcare persoanelor interesate, Obala nu își acordă ei înseși un titlu executoriu, prin derogare de la normele de drept comun,

deoarece, ca urmare a eliberării acestui tichet, această societate se află în măsură numai să se prevaleze de un înscris constatator al creanței de natură să îi permită inițierea unei proceduri în conformitate cu dispozițiile din Legea privind executarea silită sau, eventual, în caz de contestare, a unei proceduri judiciare.

- 72 Reiese din ceea ce precedă că nici raportul juridic existent între părțile la o acțiune precum cea în discuție în litigiul principal, nici temeiul și modalitățile unei asemenea acțiuni nu pot fi considerate ca revelând exercitarea unor prerogative de putere publică în sensul dreptului Uniunii, astfel încât trebuie să se considere că o acțiune de acest tip se încadrează în noțiunea de „materie civilă și comercială” în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 și intră în domeniul de aplicare al acestui regulament.
- 73 Având în vedere aceste considerații, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că intră sub incidența noțiunii de „materie civilă și comercială”, în sensul acestei dispoziții, o acțiune în recuperarea unei taxe aferente unui tichet zilnic de parcare pe un loc de parcare marcat și situat pe un drum public, inițiată de o societate care a fost mandată de o autoritate locală pentru administrarea unor astfel de locuri de parcare.

Cu privire la a șasea întrebare

- 74 Prin intermediul celei de a șasea întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 24 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că intră sub incidența noțiunii de „închiriere a unor imobile”, în sensul acestei dispoziții, o acțiune în recuperarea unei taxe aferente unui tichet zilnic de parcare pe un loc de parcare marcat, situat pe un drum public.
- 75 Conform unei jurisprudențe constante, sistemul atribuirii de competențe comune prevăzute în capitolul II din Regulamentul nr. 1215/2012 se întemeiază pe norma generală enunțată la articolul 4 alineatul (1) din acesta, potrivit căreia persoanele domiciliat pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea acestora, în fața instanțelor aceluși stat (Hotărârea din 4 octombrie 2018, Feniks, C-337/17, EU:C:2018:805, punctul 35).
- 76 Capitolul II secțiunea 6 din Regulamentul nr. 1215/2012 prevede o serie de norme de competență exclusivă, printre care figurează cea de la articolul 24 punctul 1 din acest regulament, care atribuie instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia este situat imobilul competența de a se pronunța în materie de închiriere a unor imobile, însă numai prin derogare de la norma generală a competenței instanțelor de la domiciliul pârâtului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 iulie 2019, Reitbauer și alții, C-722/17, EU:C:2019:577, punctul 38). Având în vedere caracterul lor derogatoriu, dispozițiile articolului 24 punctul 1 din regulamentul menționat nu trebuie interpretate într-un sens mai larg decât impune obiectivul lor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 noiembrie 2016, Schmidt, C-417/15, EU:C:2016:881, punctul 28 și jurisprudența citată).
- 77 În ceea ce privește obiectivul urmărit de aceste dispoziții, trebuie amintit, după cum reiese din jurisprudența constantă a Curții, că motivul esențial al atribuirii competenței exclusive instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia este situat imobilul constă în împrejurarea că instanța de la locul situării imobilului este cea mai în măsură, dată fiind proximitatea, să aibă o bună cunoaștere a situațiilor de fapt și să aplice normele și uzanțele care sunt, în general, cele ale statului membru în care este situat imobilul (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 noiembrie 2016, Schmidt, C-417/15, EU:C:2016:881, punctul 29 și jurisprudența citată).
- 78 În ceea ce privește în special închirierea imobilelor, rezultă din jurisprudența Curții că această competență exclusivă este justificată de complexitatea raportului proprietar-locatar, care presupune o serie de drepturi și obligații, în plus față de cea aferentă chiriei. Acest raport este reglementat de legi

speciale, printre care unele cu caracter imperativ, ale statului în care este situat imobilul care face obiectul închirierii, precum cele care determină responsabilul pentru întreținerea imobilului și plata impozitelor pe proprietate, cele care reglementează obligațiile ocupantului imobilului față de vecini, precum și cele care controlează sau limitează dreptul proprietarului de a reintra în posesia imobilului la sfârșitul perioadei de închiriere (Ordonanța din 15 mai 2019, MC, C-827/18, nepublicată, EU:C:2019:416, punctul 27 și jurisprudența citată).

- 79 Or, în speță, după cum reiese din decizia de trimitere, acțiunea principală nu privește condițiile de folosință a unui imobil, ci recuperarea unei taxe generate de parcare pe un loc de parcare marcat, situat pe un drum public. Independent de calificarea raportului juridic astfel stabilit în temeiul dreptului național, o asemenea acțiune, având în vedere obiectul său și conținutul verificărilor pe care va trebui să le efectueze instanța națională, nu poate intra sub incidența normei de competență exclusivă prevăzută la articolul 24 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012.
- 80 Având în vedere aceste considerații, trebuie să se răspundă la a șasea întrebare că articolul 24 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că nu intră sub incidența noțiunii de „închiriere a unor imobile”, în sensul acestei dispoziții, o acțiune în recuperarea unei taxe aferente unui tichet zilnic de parcare pe un loc de parcare marcat, situat pe un drum public.

Cu privire la a cincea și la a șaptea întrebare

- 81 Prin intermediul celei de a cincea și al celei de a șaptea întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență, în primul rând, să se stabilească dacă articolul 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că ține de „materia contractuală”, în sensul acestei dispoziții, o acțiune în recuperarea unei taxe aferente unui tichet zilnic de parcare pe un loc de parcare marcat, situat pe un drum public, în al doilea rând, dacă, în cazul unui răspuns afirmativ, contractul de parcare încheiat în astfel de împrejurări constituie un contract de prestare de servicii în sensul articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din acest regulament și, în al treilea rând, dacă, în cazul unui răspuns negativ, o asemenea acțiune intră sub incidența normei de competență specială în materie delictuală sau cvasidelictuală prevăzută la articolul 7 punctul 2 din regulamentul menționat.
- 82 În ceea ce privește, în primul rând, natura contractuală sau delictuală a acțiunii principale, trebuie amintit că noțiunile de „materie contractuală” și „materie delictuală și cvasidelictuală”, în sensul punctului 1 și, respectiv, al punctului 2 ale articolului 7 din Regulamentul nr. 1215/2012, trebuie interpretate în mod autonom, prin referire în principal la sistemul și la obiectivele acestui regulament, pentru a se garanta aplicarea lui uniformă în toate statele membre. În consecință, aceste noțiuni nu pot fi înțelese în sensul că ar face trimitere la calificarea pe care legea națională aplicabilă o dă raportului juridic în discuție în fața instanței naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iulie 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, punctul 19 și jurisprudența citată).
- 83 În această privință, Curtea a statuat că noțiunea de „materie delictuală și cvasidelictuală”, în sensul articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012, cuprinde orice cerere care urmărește angajarea răspunderii unui pârât și care nu decurge din „materia contractuală”, în sensul articolului 7 punctul 1 litera (a) din acest regulament, întrucât nu se bazează pe o obligație juridică liber consimțită de o persoană în raport cu alta (Hotărârea din 24 noiembrie 2020, Wikingerhof, C-59/19, EU:C:2020:950, punctul 23 și jurisprudența citată).
- 84 Aceasta a precizat că aplicabilitatea fie a articolului 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012, fie a articolului 7 punctul 2 din acesta depinde, pe de o parte, de opțiunea reclamantului de a invoca sau nu una dintre aceste norme de competență specială și, pe de altă parte, de examinarea de către instanța sesizată a condițiilor specifice prevăzute de aceste dispoziții (Hotărârea din 24 noiembrie 2020, Wikingerhof, C-59/19, EU:C:2020:950, punctul 29).

- 85 Atunci când reclamantul invocă una dintre normele menționate, este, prin urmare, necesar ca instanța sesizată să verifice dacă pretențiile reclamantului sunt, independent de calificarea lor în dreptul național, de natură contractuală sau, dimpotrivă, de natură delictuală sau cvasidelictuală, în sensul regulamentului respectiv (Hotărârea din 24 noiembrie 2020, Wikingerhof, C-59/19, EU:C:2020:950, punctul 30).
- 86 Rezultă că trebuie verificat de la bun început dacă o acțiune în recuperarea unei taxe aferente unui tichet zilnic de parcare pe un loc de parcare marcat, situat pe un drum public, are, independent de calificarea sa în dreptul național, o natură contractuală.
- 87 În această privință trebuie să se observe că, deși articolul 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 nu impune încheierea unui contract scris, identificarea unei obligații contractuale este totuși indispensabilă pentru aplicarea acestei dispoziții. Trebuie să se precizeze că o astfel de obligație poate fi considerată ca fiind născută în mod tacit, în special atunci când acest aspect rezultă din actele neechivoce care exprimă voința părților (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iulie 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, punctul 24 și jurisprudența citată).
- 88 În speță, din elementele dosarului de care dispune Curtea reiese că condițiile generale de utilizare a zonelor de parcare publice, și anume în special determinarea locurilor de parcare, orarele și tarifele de parcare, inclusiv obligația de plată a unui tichet zilnic de parcare, au fost publicate în Decizia privind parcare în orașul Zadar. Parcare pe un loc de parcare marcat, situat pe un drum public, dă naștere unui raport juridic între managerul acestui loc și persoana care l-a utilizat, prin intermediul plății unui tichet orar sau zilnic de parcare, a cărui natură poate fi calificată drept contractuală.
- 89 Acțiunea în recuperarea unei taxe aferente unui tichet zilnic de parcare se bazează, prin urmare, pe o pretinsă neîndeplinire a obligațiilor contractuale și ține de „materia contractuală”, în sensul articolului 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul nr. 1215/2012, astfel încât competența instanțelor croate se poate întemeia pe această dispoziție, independent de natura contractului de parcare în discuție în litigiul principal.
- 90 Argumentul invocat de guvernul sloven în răspunsul său la întrebările scrise adresate de Curte, potrivit căruia debitorul urmărit în cadrul procedurii de executare nu ar fi consimțit în mod liber la o obligație, în măsura în care, în speță, vehiculul în discuție în litigiul principal a fost parcat pe locul de parcare în cauză nu de această parte însăși, ci de locatarul din contractul de leasing, nu este de natură să repună în discuție natura contractuală a acțiunii principale. Astfel, acest argument privește examinarea pe fond pe care o instanță este obligată să o efectueze după ce s-a pronunțat asupra competenței sale.
- 91 În această privință, Curtea a declarat că o instanță sesizată cu o acțiune în executarea unui contract este competentă în temeiul articolului 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 chiar și atunci când, ca mijloc de apărare, pârâtul invocă inexistența acestui contract (Hotărârea din 4 martie 1982, Effer, 38/81, EU:C:1982:79, punctul 8).
- 92 În ceea ce privește, în al doilea rând, posibilitatea de a califica contractul de parcare din litigiul principal drept contract de prestare de servicii, în scopul aplicării articolului 7 punctul 1 litera (b) din Regulamentul nr. 1215/2012, trebuie precizat că o asemenea calificare ar exclude aplicarea normei de competență prevăzute la articolul 7 punctul 1 litera (a) din regulamentul menționat. Astfel, ținând seama de ierarhia stabilită între litera (a) și litera (b) de litera (c) a acestei dispoziții, norma de competență prevăzută la litera (a) nu are vocația de a interveni decât în mod alternativ și prin excludere în raport cu normele de competență care figurează la litera (b) menționată (Hotărârea din 8 martie 2018, Saey Home & Garden, C-64/17, EU:C:2018:173, punctul 34, precum și jurisprudența citată).

- 93 Noțiunea de „servicii”, în sensul articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1215/2012, presupune cel puțin ca partea care le prestează să efectueze o activitate determinată în schimbul unei remunerații (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 martie 2018, Saey Home & Garden, C-64/17, EU:C:2018:173, punctul 38, precum și jurisprudența citată).
- 94 În ceea ce privește criteriul referitor la existența unei activități, acesta impune îndeplinirea unor acte pozitive, cu excluderea unor simple abțineri (Hotărârea din 8 martie 2018, Saey Home & Garden, C-64/17, EU:C:2018:173, punctul 39). Astfel, Curtea a statuat că un contract prin care titularul unui drept de proprietate intelectuală acordă celeilalte părți contractante dreptul de a-l exploata în schimbul plății unei remunerații nu presupune o asemenea activitate, întrucât titularul dreptului de proprietate intelectuală nu efectuează nicio prestație prin acordarea dreptului de exploatare, ci se obligă numai să permită celeilalte părți contractante să exploateze în mod liber dreptul respectiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 aprilie 2009, Falco Privatstiftung și Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, punctele 30 și 31).
- 95 Or, în speță, din informațiile de care dispune Curtea reiese că Obala este responsabilă de administrarea zonelor de parcare publice, ceea ce presupune o activitate determinată care constă cel puțin în stabilirea, delimitarea și marcarea pe un drum public a locurilor de parcare, precum și gestionarea modalităților de încasare a taxelor de parcare.
- 96 În ceea ce privește criteriul remunerației plătite în schimbul unei activități, în speță nu se contestă că plata unui tichet zilnic de parcare poate fi calificată drept remunerație.
- 97 Prin urmare și astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctele 119 și 120 din concluzii, contractul de parcare în discuție în litigiul principal poate fi calificat drept „contract de prestare de servicii” în sensul articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1215/2012.
- 98 În consecință, trebuie să se răspundă la a cincea și la a șaptea întrebare că articolul 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul, pe de o parte, că ține de „materia contractuală”, în sensul acestei dispoziții, o acțiune în recuperarea unei taxe care decurge dintr-un contract care are ca obiect parcare pe unul dintre locurile de parcare marcate, situate pe un drum public, organizate și administrate de o societate mandatată în acest sens și, pe de altă parte, că acest contract constituie un contract de prestare de servicii în sensul articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din acest regulament.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 99 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

- 1) Articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că intră sub incidența noțiunii de „materie civilă și comercială”, în sensul acestei dispoziții, o acțiune în recuperarea unei taxe aferente unui tichet zilnic de parcare pe un loc de parcare marcat și situat pe un drum public, inițiată de o societate care a fost mandatată de o autoritate locală pentru administrarea unor astfel de locuri de parcare.**

- 2) **Articolul 24 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că nu intră sub incidența noțiunii de „închiriere a unor imobile”, în sensul acestei dispoziții, o acțiune în recuperarea unei taxe aferente unui tichet zilnic de parcare pe un loc de parcare marcat, situat pe un drum public.**
- 3) **Articolul 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul, pe de o parte, că ține de „materia contractuală”, în sensul acestei dispoziții, o acțiune în recuperarea unei taxe care decurge dintr-un contract care are ca obiect parcare pe unul dintre locurile de parcare marcate, situate pe un drum public, organizate și administrate de o societate mandatată în acest sens și, pe de altă parte, că acest contract constituie un contract de prestare de servicii în sensul articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din acest regulament.**

Semnături